

Dudás Sándor

TÖVISKOSZORÚ

ANDRÁS

Anyánk csak állt, csak állt, a két kezébe
temetve ráncos arca, sírt utánunk,
remélve, hogy kapunk előtt megállunk,
mihaszna kölykök, és az estebédre

együtt lehet családja, hisz miért ne
lehetne, hogyha egy csupán a vágyunk?!
Mi megtaláltuk ám a Messiásunk,
s követjük őt, csak követjük, érte

halunk! Magányosan fog eztán Jónás
apánk halászni? Ám legyen, hiszen más
az én keresztem: ez se fog ki rajtunk!

Köténye széle két kezébe rejtve
figyelt, talán-talán Simont kereste
anyánk, s a kertben állva sírt miattunk.

A MESTER

A jó reményt - mit eltemetni nincs ok -
s hitem hitét ezer csodás alakban
szelíd, nyitott tenyérrel osztogattam,
s megédesítve súgtam újra Titkot:

ha lepkeszárnyak énekén akartok
dalolni, míg az éjt a fény felissza,
tegyétek árva hüvelyébe vissza
a gyilkolásra élesített kardot.

A kezdet és a vég vagyok Atyámtól
kapott szavakkal ajkamon, s ha bárhol
beszélek én, az Ő szavával áldom

s fecskerajt, s eresz tövén a fészket.
Szeressetek s kövessetek, tinéktek
és értetek van életem s halálom.